

prism
ปรีซึม

นาง ชฎา

ภาคินัย

คนเราทุกคนมีความลับ แต่อย่าคิดว่าจะไม่มีใครรู้
วางแผนชีวิตตัวเองไว้และเลิกไว้ใจคนรอบตัว ก่อนที่เขาหัว...จะไม่มี!

“ไม่เพียงแต่จะทำให้คุณหลอนจนเสียวสันหลัง
แต่ยังจะปลุกความหวาดกลัวในใจ
ถึงความอาฆาตที่ไม่มีวันรู้ได้ว่า
เราเคยทำกรรมอะไรกับใครไว้บ้าง”

– พลอยรุ่ง ดีมาก

“ตรวจสอบความสนุกของนิยายสยองขวัญ
ทั้งความตื่นเต้น หักมุม และเผยเบื้องลึกของจิตใจ
คือนิยายสยองขวัญไทยไม่ควรพลาด!”

–  ห้องสมุดฤดูหนาว

“ผลงานที่ผสมองค์ประกอบความสวยงามของ ‘ผี’
กับความน่าหวาดหวั่นของ ‘คน’ ได้อย่างกลมกล่อมลงตัว
ชวนให้ขนหัวลุกตั้งแต่หน้าแรก
แต่ก็ยอมให้ภาคินัยหลอกจนถึงหน้าสุดท้าย”

– ศรัทธน์

“เบื้องหลังความสวยงามของนิยายเรื่องนี้
อาจไม่ใช่วิญญาณอาฆาต
แต่คือจิตใจดำมืดของมนุษย์ที่สามารถพรากทุกสิ่ง
ไม่เว้นแม้แต่ชีวิตของกันและกัน”

– @gomiyo.e

prism
ปรีซึม

บางชญา

ภาตินัย
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



นางชฎา

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7284-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานันท์ • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
บรรณาธิการต้นฉบับ ต๋องตา ตั้งชูวงษ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมตดา
ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร, กวินทิพย์ ลีนแต่
พิสูจน์อักษร ลดาฯ พัดเย็น, สองนภา ภักตร์วิสัย
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ชำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

นางชฎาบอกเล่าเรื่องราวของชมพูและเตชิต คู่รักซึ่งเรียนจบที่สหรัฐอเมริกาและตัดสินใจเดินทางกลับมาใช้ชีวิตในประเทศไทย ทั้งสองซื้อบ้านเป็นเรือนหอ แต่กลับพบกับวิญญูณร้ายซึ่งตามหลอกหลอน พวกเขาต้องเอาชีวิตรอด พร้อม ๆ กับค้นหาเรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งหายตัวไปอย่างลึกลับ ผลงานของภาคินัยชิ้นนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2551

เมื่ออ่านจนจบแล้ว เราจะพบว่าหนังสือระทึกขวัญเล่มนี้ นำเสนออดีต (Past) ได้อย่างน่าสนใจ ตัวละครทุกตัวต่างมีเรื่องเลวร้ายในอดีต พวกเขาฝังอดีตราวกับเป็นฆาตกรที่ต้องขุดหลุมเพื่ออำพรางศพ โดยแต่ละคนต่างมีวิธีรับมือกับอดีตที่แตกต่างกัน

บางตัวละครรับมือด้วยการปิดกั้นไม่ให้ใครพูดถึงอดีต เสริมแต่งกำแพงล้อมรอบไม่ให้ใครเข้าถึงสิ่งดำมืด (และกักขังสิ่งที่อยู่ข้างในไม่ให้ออกมาข้างนอกเช่นกัน)

บางตัวละครรับมือด้วยการเขียนอดีตขึ้นใหม่ ปิดเบือนสิ่งที่เกิดขึ้น ผสมความจริงเข้ากับเรื่องแต่งอย่างแนบเนียน จนตัวเองอาจเชื่อในความทรงจำที่เพิ่งสร้างขึ้นมาเองด้วยซ้ำ

บางตัวละครรับมือด้วยการนิ่งเฉย ไม่ต้องทำอะไรมาก เนื่องจากไม่มีใครรับรู้ถึงส่วนร่วมที่เขามีต่อเหตุการณ์ในอดีต มือของเขาจึงใสสะอาด ปราศจากคราบเลือดอย่างลอยตัว

อย่างไรก็ตาม ไม่มีการฝังศพใดที่เป็นนิรันดร์ การฝังศพ

เป็นเพียงการเก็บไว้ในระยะยาวเท่านั้น อดีตก็เช่นกัน สิ่งใด
ถูกฝังก็ย่อมขุดขึ้นมาได้อีกครั้ง

ในแง่หนึ่ง นิยายเล่มนี้จึงเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์
ซึ่งต้องการกลบฝังอดีตกับวิญญูณอาฆาตซึ่งต้องการขุดคุ้ยอดีต
และสุดท้ายเราจะได้พบว่า ฝืนไม่ใช่สิ่งที่ตัวละครหวาดกลัวที่สุด
ในงานของภาคินัย สิ่งที่มีมนุษย์กริ่งเกรงยิ่งกว่าความตายคือการ
รื้อฟื้นอดีต

เพราะความตายคือจุดจบของชีวิต แต่การโดนรื้อฟื้นอดีต
คือจุดเริ่มต้นของชีวิตที่ตายทั้งเป็น

prism
บริษัท

คำนำผู้เขียน

คุณเชื่อเรื่อง ‘ความจริง’ ไหมครับ
ผมเชื่อว่า *ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย*
และเชื่ออีกว่า *บางคนตายเพราะความจริง!*

คุณเชื่อเรื่อง ‘ผลกรรม’ ไหมครับ
ผมเชื่อว่า *ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว*
และเชื่ออีกว่า *คนทำชั่วไม่มีทางได้ดี!*

คุณเชื่อเรื่อง ‘ความเชื่อ’ ไหมครับ
ผมเชื่อว่า *คนเราทุกคนมีความเชื่อ*
และเชื่ออีกว่า *ความเชื่อบางอย่างอาจไม่เป็นจริงเสมอไป!*

คุณเชื่อเรื่อง ‘ความลับ’ ไหมครับ
ผมเชื่อว่า *คนเราทุกคนมีความลับ*
และเชื่ออีกว่า *ถึงจะเป็นความลับ แต่ก็อาจมีคนรู้!*

เลิกไว้ใจคนรอบตัว... ก่อนที่เงาหัวจะไม่มี!

ภาคินัย

บทนำ

โหมโรงระทึก

กลาง ห้องโถงในบ้านทรงยุโรปหลังงาม เสียงวงดนตรีปี่พาทย์ กำลังบรรเลงเพลงเสียงดังโหยหวน ฟังแล้วเย็นยะเยือกไปถึงชั่วหัวใจ

หญิงสาวผิวขาวซีดชอยเท้าเข้ามาบริเวณกลางห้อง เธอ แต่งชุดนางระบำกฤดาภินิหารที่สดแสนวิจิตรจนหาที่ติไม่ได้ บนศีรษะสวมชฎาทรงสูง กำลังร่ายรำตามจังหวะดนตรีไทย อย่างอ่อนช้อยงดงาม พลังขม้ายตามองเผยให้เห็นดวงตาอันหวานน้า เสียงบร็องระบำกฤดาภินิหารดังขึ้นประกอบการ ร่ายรำของเธอ...

กระทั่งสิ้นเสียงปี่พาทย์ หญิงสาวนางนั้นก็ชอยเท้าไป หยิบพานดอกไม้มาถือไว้ในมือ ก่อนจะทำท่าราวกับจะใช้มือ หยิบดอกไม้ไปรย แต่กลับเป็นเช่นนั้นไม่!

เพราะสิ่งที่เธอหยิบออกมานั้นคือลูกตาที่เป็นเลือด เกราะกรัง!

หญิงสาวค่อยๆ หันหน้ามาทางคนที่จับจ้อง ใครจะเชื่อว่า ใบหน้าที่สดสวยของเธอเมื่อสักครู่จะแปรเปลี่ยนเป็นสยดสยอง ราวกับคนละคน ดวงตาของเธอกลวงโบ๋ น้ำตาลีเลือดไหล เยิ้มออกมาจากกระบอกตาที่ดูพิศวงดูนั้น รอยยิ้มที่หวานไหว กลับกลายเป็นปากที่อ้ากว้างจากหูซ้ายไปถึงหูขวาราวกับถูกกรีด

ด้วยของมีคัม เพียงหญิงสาวสวยระยิบ เลือดสด ๆ ก็ไหลย่อย
ออกมาอย่างล้นทะลัก

เสียงหัวเราะโหยหวนของเธอทำเอาคนที่จับจ้องอยู่ถึงกับ
ตาเหลือก ร้องกรี๊ดลั่นขึ้นมาทันที!

“ชมพู่ครับ...ชมพู่”

เสียงของใครคนหนึ่งปลุก**ชมพู่**ขึ้นจากภวังค์ หญิงสาว
พลันลืมตา มองผู้ชายที่นั่งกุมมือเธอไว้อย่างตื่นตระหนก
เหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นเต็มหน้าราวกับเธอเดินฝ่าเปลวแดดร้อนมานาน
นับชั่วโมง ทั้ง ๆ ที่อุณหภูมิบนเครื่องบินตอนนี้ก็เย็นกำลังพอดี

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ ไม่สบายหรือเปล่า”

แฟนหนุ่มของเธอเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง **เตชิต**
เป็นผู้ชายหน้าตาสะอาดสะอ้าน บุคลิกภูมิฐาน เพิ่งเรียนจบ
ปริญญาโทด้านทัศนคติศิลป์จากสหรัฐอเมริกามาพร้อมกับชมพู่
และสัญญาว่าหลังเรียนจบจะกลับมาแต่งงานกันที่เมืองไทย

“เปล่าค่ะ แค่น้ำร้าย” ชมพู่หยิบกระดาษทิชชูขึ้นมา
ซับเหงื่อบนใบหน้า พยายามสูดลมหายใจลึกเข้าเต็มปอดเพื่อ
เรียกสติให้กลับมา ก่อนจะเอียงศีรษะซบที่ไหล่ของเตชิตแล้ว
ค่อย ๆ หลับตาลงอีกครั้ง

แต่ทว่าภาพของหญิงสาวนางรำคนนั้นยังตามหลอกหลอน
ไม่ไปไหน...

เธอต้องการอะไรจากฉันกันแน่!

1

เมื่อความตายมาทักทาย

หญิงสาว ในชุดพนักงานสีชมพูเดินนำเตชิตและชมพูเดินดูรอบๆ บ้านสองชั้นสุดหรูสไตล์ยุโรป ในโครงการบ้านจัดสรรแถบชานเมือง เธอเดินมาหยุดตรงบริเวณห้องรับแขกที่ถูกจัดตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ก่อนจะเอ่ยบรรยายสรรพคุณตามที่ห้องจำมาจนขึ้นใจ

“โครงการของเราเน้นความหรูหราสง่างามเพื่อความสมศักดิ์ศรีของผู้อยู่อาศัยค่ะ บ้านหลังนี้เป็นบ้านแปลงหัวมุมมีพื้นที่ทั้งหมด 450 ตารางวา จัดตกแต่งสไตล์ยุโรปตอนกลางด้วยวัสดุอิมพอร์ตจากอิตาลี ทางสวนด้านนอก...” หญิงสาวหยุดพูดครู่หนึ่ง ก่อนจะผายมือไปยังหน้าต่างบานใหญ่ที่เปิดต้อนรับอากาศดี ๆ จากสวนภายนอก เพื่อให้เตชิตกับชมพูมองตาม “เราจัดตกแต่งไว้อย่างสวยงามค่ะ มีน้ำพุอยู่บริเวณหน้าบ้านตามหลักฮวงจุ้ย ส่วนทางด้านหลังบ้านมีสระว่ายน้ำให้ผู้อยู่อาศัยได้ออกกำลังกายผ่อนคลายทุกเวลา... น่าสนใจใช่ไหมคะ จงวันนี้เรามีส่วนลดพิเศษให้ พร้อมตกแต่งฟรีทั้งหลัง ฟรีค่าบำรุงสวนกลางสองปีด้วยค่ะ” พนักงานสาวพูดจบก็ยิ้มกว้าง ในใจนึกภาวนาขอให้คู่รักคู่นี้จงบ้านเสียที

“ก็ดีนะคะ เตชิต ชมพูว่านี่ดูดีที่สุดในทุกที่ที่เราไปดูมาแล้ว หรือเตชิตว่าไงคะ” ชมพูที่เกาะแขนเตชิตอยู่เอ่ยถาม

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ

“ก็โอเคนะครับ แต่ผมว่ามันไกลไปนิดนึง ผมอยากได้ที่มันอยู่ใกล้เมืองกว่านี้หน่อย” ชายหนุ่มบอก ก่อนจะเดินกวาดตามองรอบบ้านอีกครั้ง

“ไม่ไกลหรอกค่ะ อีกลีห้าปี่รถไฟฟ้าสายสีม่วงก็มาถึงแล้ว” พนักงานสาวรีบพูดแทรก เดชะตียิ้มแหยๆ ให้เธอ ก่อนจะหันมาพูดกับชมพู่ต่อ

“เอาเป็นว่า ถ้าไม่มีที่ไหนถูกใจจริงๆ เราค่อยกลับมาซื้อที่นี้แล้วกันนะครับ”

“ตามใจเดชะต๊ะ” ชมพู่บอกอย่างเสียดายไม่น้อย แต่ก็ไม่ยอมขจัดใจแฟนหนุ่ม

“ขอบคุณนะครับ เอาไว้ถ้าตัดสินใจแล้วเราจะมาดูใหม่ อีกทีครับ” เดชะตั้นไปก้มศีรษะให้พนักงานสาว เธอยกมือไหว้แล้วยิ้มกลับ พร้อมทั้งพูดประโยคติดปากที่ไม่ค่อยอยากจะถูกตัก

“ไม่เป็นไรค่ะ ทางเรายินดีให้บริการ นึกถึงบ้าน นึกถึงเรานะคะ”

เดชะตักับชมพู่พยักหน้ารับก่อนจะพากันเดินออกมาจากบ้านหลังงาม ขณะที่พนักงานสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างเสียดายลูกค้าแล้วเดินออกไปอีกทางหนึ่ง

รถเบนซ์สีดำคันหรูแล่นผ่านถนนลาดยางเส้นเล็ก ๆ เข้ามาบริเวณหลังมหาวิทยาลัยที่ชมพู่เคยเรียนอยู่ ตอนนั้นมหาวิทยาลัยเจริญกว่าเก่ามาก มีตึกเรียนที่สร้างใหม่เพิ่มอีกหลายตึก บริเวณ

รอบ ๆ ที่เคยเป็นทุ่งนาและป่าต้นสนบัดนี้ถูกแปรเปลี่ยนเป็น
หอพักนักศึกษาเต็มพื้นที่จนแทบจะไม่เห็นทุ่งนาอีกแล้ว

เวลาผ่านไป...ทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลง

“คิดถึงสมัยเรียนจัง ตอนนั้นชมพูมีความสุขมากเลยคะ
จำกลุ่มเพื่อนที่ชมพูเคยเล่าให้เตชิตฟังได้ไหมคะ” ชมพูหันไป
เอ่ยถามเตชิตที่กำลังขับรถอยู่

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ แล้วพยักหน้ารับ

“ตั้งแต่เรียนจบมา ชมพูก็ไม่ได้เจอพวกเขาอีกเลย แต่
ชมพูว่างงานแต่งของเรา ชมพูจะชวนพวกเขามาด้วย เตชิต
จะว่าอะไรไหมคะ”

“ผมจะไปว่าอะไรล่ะครับ เพื่อนของชมพูก็เหมือน
เพื่อนของผม ที่เมืองไทยผมมีเพื่อนไม่เยอะหรอก ชมพูชวน
เพื่อนมาเยอะๆ ก็ดี งานเราจะได้คึกคัก” เตชิตบอก

ชมพูยิ้มกว้างอย่างดีใจ เธอเลือกคนไม่ผิดจริง ๆ

“แล้วนี่เราจะไปทางไหนต่อครับ ซ้ายหรือขวา”

รถเบนซ์คันงามมาจอดอยู่ตรงทางแยก ด้านขวาเป็น
ถนนลาดยางเส้นเล็กๆ ที่เห็นปลายทางอยู่ลิบ ๆ ว่าจะออกไป
สู่ถนนใหญ่ที่มีตึกรามบ้านช่องปลูกสร้างเต็มพื้นที่ ส่วนด้านซ้าย
นั้นเป็นทางลูกรังที่สองข้างทางเป็นป่าสนและมีทุ่งนาอยู่ไกล ๆ

อันที่จริงไม่ต้องเอ่ยถามชมพู ชายหนุ่มก็น่าจะรู้ว่า
ควรเลี้ยวรถไปทางไหน แต่เพื่อความแน่ใจเขาจึงถามหญิงสาว
อีกครั้ง เพราะไม่คุ้นกับเส้นทางแถวนี้

“ขวาค่ะ” ชมพูบอก

เตชิตพยักหน้ารับ ก่อนจะหักพวงมาลัยรถเลี้ยวไปทางขวา

แต่เพียงจิตใจเดียวก็ต้องเบรกดั่งเอียดเมื่อเห็นว่ามีต้นไม้ล้มขวางทางอยู่

“ทำไมต้นไม้ล้มตรงนี้เนี่ย” ชมพู่ชะโงกหน้าออกไปดูเห็นต้นสนขนาดใหญ่ล้มก่นสองต้นล้มขวางทางอยู่

“เดี๋ยวผมไปยกออกให้พ้นจากทางเอง รอแป๊บนะครับ”

“งั้นชมพู่ไปช่วยละ”

ทั้งคู่เดินลงจากรถ ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังพับแขนเสื้อเพื่อความสะดวกในการยกต้นไม้ออกนั้น เสียงของชมพู่ก็ร้องดังขึ้น

“เดี๋ยวละ เตชิต”

ชายหนุ่มหยุดกึก หันมามองชมพู่ที่ยืนตัวแข็งทื่อ สายตาของหญิงสาวจ้องเขม็งตรงไปที่จุดหนึ่งอย่างตึงเครียด เตชิตรีบหันมองตาม แล้วก็ต้องผงะอยู่ตรงนั้น เมื่อเห็นว่ามีงูเห่าตัวเชื่องขนาดเท่าลำแขนเลื้อยมานอนชูคออยู่ตรงต้นสนที่ล้มขวางถนน มันแผ่แม่เบี้ยชูคนทั้งคู่ออย่างเอาเรื่องราวกับจะหมายเอาชีวิต

เตชิตรีบถอยหลังกลับ หันไปบอกชมพู่ทันที “ชมพู่ครับ ผมว่าเราขึ้นรถกันดีกว่า”

ชมพู่พยักหน้ารับ ก่อนจะรีบเดินไปเปิดประตูรถแล้วเข้าไปนั่งทันที เตชิตเองก็เช่นกัน

“งูมันมาได้ยังไงคะเนี่ย น่ากลัวจัง” หญิงสาวเอ่ยพลางขนลุก ชายหนุ่มนั่งจ้องเขม็งตรงไปยังงูเห่าตัวนั้นที่ชูคอแผ่แม่เบี้ยอย่างเอาเรื่อง สายตาของมันดูเหมือนจงใจเหลือเกินที่มาขวางทางคนทั้งคู่ไว้

“บางที่มันอาจจะแอบอยู่ข้างทางนะครับ อาจจะเพิ่ง
 เลี้ยวมาจากทุ่งนาตรงโน้นก็ได้ ว่าแต่เราจะทำยังไงกันดี ให้ผม
 เลี้ยวกลับไปทางเดิมไหม” เติชิตหันไปถามชมพู่

หญิงสาวนั่งคิดอยู่อึดใจ หากเลี้ยวกลับไปทางเดิม
 นั้นเท่ากับต้องขับรถอ้อมไปอีก ซึ่งจะกินเวลามาก แต่ถ้า...

“ไปทางซ้ายก็ได้ค่ะ ตรงแยกเมื่อก็มันมีทางลัดออก
 ถนนใหญ่ แต่ทางค่อนข้างเปลี่ยวและเป็นถนนลูกรัง...พอไหว
 ไหมคะ” ชมพู่หันไปถาม

เติชิตยิ้มกว้าง “ไหวสิครับ” พูดยบเติชิตก็หักพวงมาลัย
 กลับ ก่อนจะมุ่งหน้าตรงไปทางซ้ายตามที่หญิงสาวบอก ถนน
 ลูกรังสายเล็กๆ ที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ด้านหนึ่งเป็นทุ่งนา
 ที่แห้งแล้งราวกับไม่มีใครใช้ประโยชน์จากมันมานาน ขณะที่
 อีกด้านเป็นป่าสนขึ้นหนาทึบ ไร่ไร่แหวบ้านผู้คน

“ชมพู่รู้จักทางเส้นนี้ได้ยังไงครับ” เติชิตเอ่ยถามแฟนสาว
 เพื่อชวนคุย หญิงสาวยิ้มก่อนจะตอบ

“อันที่จริงชมพู่ไม่เคยใช้ทางเส้นนี้หรอกค่ะ แต่เมื่อก่อน
 สมัยเรียน เวลาที่เพื่อน ๆ จะโดดเรียนก็มักจะออกทางประตู
 ด้านหลังมหาวิทยาลัย แล้วขี่มอเตอร์ไซด์หลบอาจารย์มาทาง
 เส้นนี้ ถ้าเราไปทางเมื่อก็มันจะไปออกด้านหน้ามหาวิทยาลัย
 พอดีค่ะ ถ้าอาจารย์เห็นอาจได้ตีต็อก” ชมพู่พูดจบก็หัวเราะร่วน
 เติชิตยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะหันมามองชมพู่พร้อมทั้งเอ่ยแซว

“แสดงว่าชมพู่ไม่เคยโดดเรียนเลยสิครับเนี่ย”

“แน่นอนค่ะ ไม่อย่างนั้นชมพู่จะได้ทุนเรียนต่อที่อเมริกา
 จนได้ไปเจอกับเติชิตเธอ”

ยังไม่ทันจะได้สนทนากันต่อ อยู่ๆ รถของเตชิตก็เกิดกระตุกขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ก่อนจะค่อยๆ ชะลอตัวจนถึงกับหยุดลงในที่สุด ชายหนุ่มลองสตาร์ทเครื่องอีกที แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

“รถเป็นอะไรคะ” ชมพูเอ่ยถาม

“ไม่รู้เหมือนกันครับ อยู่ๆ ก็ดับไป” เตชิตพูดพลางมองไปยังเก็วัดน้ำมันบนหน้าปัด ซึ่งก็แสดงผลว่าเกือบเต็มถังแน่ละ ก็เขาเพิ่งเติมหลังจากจากหมู่บ้านจัดสรรมา

แต่ก็อย่างว่า...บางทีสิ่งที่เราไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นได้เสมอ

“งั้นเดี๋ยวผมลงไปดูก่อน ชมพูรออยู่ในรถนะ” เตชิตบอกก่อนจะเปิดประตูรถลงไป

เมื่อชายหนุ่มเปิดฝากระโปรงรถ ควันสีขาก็พวยพุ่งออกมาจนเขาต้องเบือนหน้าหลบ ก่อนจะหันกลับมามองตรงหน้าอย่างงงงวย นี่ถ้าจบบัณฑิตวิศวกรรมเครื่องกลมาคงพอช่วยได้บ้าง แต่นี่ไม่ใช่

เตชิตจับนั่นจับนี่สักพักเท่าที่ความรู้จะพอมิ ก็ไม่พบความผิดปกติแต่อย่างใด ขณะที่ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาก็ต้องสะดุ้งเฮือก

“ชมพู...มายืนเงียบๆ แบบนี้ตกใจหมด” เตชิตถอนหายใจเฮือก ชมพูอดที่จะหัวเราะในสถานการณ์คับขันแบบนี้ไม่ได้

“ก็ชมพูเห็นเตชิตออกมานาน เลยลงมาดู เป็นยังไงบ้างคะ ซ่อมได้หรือเปล่า” หญิงสาวยื่นหน้ามามอง เตชิตส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมทั้งปาดเหงื่อบนหน้าผาก ทอดสายตามองไปยังเครื่องยนต์อีกครั้งอย่างท้อใจ

“เท่าที่ผมดูแล้วมันก็ไม่มียะไรผิดปกตินะครับ น่าแปลก
รถก็เพิ่งถอยมาใหม่ ไม่น่าเสี้ง่ายๆ” พุดจบเตชิตก็ปิดฝา
กระโปรงรถลง ก่อนจะมองไปรอบๆ พบเพียงทุ่งนาอันว่างเปล่า
และป่าสนที่เขียวสนิท

ฟ้าสีเทากำลังกลืนกินแผ่นฟ้าไกลๆ เป็นสัญญาณว่า
อีกไม่นานฝนคงจะตก

“แถวนี้ไม่มีบ้านคนเลยเหรอครับ ชมพู” ชายหนุ่มเอ่ยถาม

“อืม...” หญิงสาวหันมองรอบๆ ตัวบ้าง ไม่แน่ใจ
ในคำตอบนักหากจะบอกว่าไม่มี เพราะเมื่อก่อนแถวนี้เคยมี
หมู่บ้านเล็กๆ แต่เพราะเหตุใดไม่ทราบคนจึงค่อยๆ หายไป
แต่นั้นมันก็นานมาแล้ว ปัจจุบันน่าจะมีย้ายมาอยู่ใหม่ก็ได้
“ไม่แน่ใจเหมือนกันค่ะ ว่าแต่ทำไมเตชิตไม่โทร.ตามช่างล่ะคะ”
ชมพูเสนอความคิดเห็น

ชายหนุ่มตาโตขึ้นมาทันที...จริงสิ ใจอยู่ตั้งนาน โทร.ตาม
ช่างก็หมดเรื่อง ว่าแล้วชายหนุ่มก็ล้วงโทรศัพท์มือถือยื่นห้อย
ขึ้นจากกระเป๋ากางเกง แล้วกดเบอร์ช่างประจำศูนย์ที่เขาไป
ถอยรถมา

แต่ปรากฏว่า...ไม่มีสัญญาณในการติดต่อ

เตชิตขมวดคิ้ว...เป็นไปได้อย่างไร ที่นี้ก็ไม่ได้อยู่ไกลจาก
ในเมืองมาก ทำไมถึงไม่มีคลื่นโทรศัพท์มือถือ

“ไม่มีคลื่น...ของชมพูมีไหมครับ” เตชิตหันไปเอ่ยถาม
แฟนสาว

ชมพูเดินไปเปิดประตูรถ หยิบกระเป๋าแล้วล้วงโทรศัพท์
มือถือออกมาดู ปรากฏว่าไม่มีสัญญาณเช่นกัน

“ไม่มีเหมือนกันค่ะ ไม่น่าเป็นไปได้ สมัยนี้คลื่นโทรศัพท์มือถือมันครอบคลุมทั่วไทยแล้วไม่ใช่เหรอ”

“นั่นนะสิ หรือว่าระบบจะล่ม” พุดจบเตชิตก็เดินไปรอบๆ เพื่อหาคคลื่น แต่ก็ไร้วิ้ว เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะยัดโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋าทางเกงเหมือนเดิม “สงสัยเราคงต้องเดินทางบ้านคนแถวนี้แล้วละครับ ชมพู ผมว่าแถวนี้น่าจะมีบ้านคนบ้างแหละ” เตชิตเสนอความคิดเห็น ชมพูไม่มีทางเลือกจึงได้แต่พยักหน้า

หญิงสาวคว้ากระเป๋าถือของตัวเองออกมา ส่วนเตชิตก็จัดการล็อกรถให้เรียบร้อย ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันเดินออกไปตามทางลูกรังที่ทอดยาว เบื้องบนเป็นฟ้าสีเทาที่มีเสียงครืนๆ ดังมาแต่ไกล บรรยากาศชวนขนลุกไม่น้อย

“หาวู้ไม่ว่า...นี่ยังไม่ถึงเศษเสี้ยวของสิ่งที่ทั้งคู่กำลังจะได้พบเจอในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า!

ยิ่งเดินไกลเท่าไรก็ยิ่งเหมือนบรรยากาศรอบข้างจะเว้งว่างมากขึ้นทุกที เสียงฟ้าก็ร้องกระหึ่มดังกว่าเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ลมแรงจนทำให้ยอดใบสนโบกสะบัดตามแรงลมเป็นระลอกคลื่น เศษใบไม้ปลิวว่อนราวกับส่งสัญญาณเตือนว่าพายุกำลังจะมา ชมพูเห็นท่าทางไม่ค่อยดีจึงเอ่ยปากชวนแฟนหนุ่มเดินกลับไปที่รถ

“ชมพูว่าเรากลับไปที่รถกันเถอะค่ะ เตชิต คงไม่มีบ้านคนอยู่แถวนี้หรอก ลองกลับไปสตาร์ตรถใหม่อีกที เพื่อรถจะติดดีกว่านะค่ะ ฝนก็ใกล้จะตกแล้ว” ชมพูบอกพลางมองรอบข้างด้วยสายตาหวาดหวั่น ทุกครั้งที่กึ่งของต้นสนโอนเอนตามแรงลม

หางตาของหญิงสาวราวกับจะเห็นเป็นเหมือนภาพคนเคลื่อนไหว
รอบตัว แถมเสียงหวีดหวิวของลมก็ราวกับเสียงผู้หญิงกรีดร้อง
โหยหวนชวนขนลุก

“เอาอย่างนั้นหรือครับ” เตชิตถามอย่างซ้ใจ “...ก็ได้
ครับ ตามใจชมพู่แล้วกัน”

เตชิตพูดไม่ทันขาดคำ ฟ้าก็ผ่ดั่งเปรี้ยงจนเสียงอื้ออิ่ง
ชมพู่กระโดดเข้าไปกอดชายหนุ่มแน่นอย่างซ้ญเสีย ผ่นทำใหญ่
เพลงมาราวกับฟ้าร้ว จนทั้งคู่ต้องรีบวิ่งไปหลบใต้ต้นไม้ใหญ่
ฟ้าดอนนี้มีดคร้่มจนแทบจะไม่มีแสงตะวันให้เห็นทั้งที่เป็นเวลา
แค่สี่โมงเย็น

“น่ากลัวจังเลยคะ เตชิต” เสียงของชมพู่สั้นระริก
หญิงสาวคงกลัวเสียงฟ้่าที่ผ่าลงมาเมื่อสักครู่ ชายหนุ่มจึง
โอบกอดเธอไว้เพื่อให้อุ่นใจว่ายังมีเขาอยู่ใกล้ๆ

ทันใดนั้น สายตาของเตชิตก็เหลือบไปเห็นหลังคาบ้าน
สีเขียวไข่กาอยู่ไกลๆ แม้จะมีต้นสนบังอยู่ แต่เขากลับเห็น
บ้านหลังนั้นอย่างเด่นชัด เหมือนมันอยากจจะแสดงตัวให้ชายหนุ่ม
เห็นอย่างไรอย่างนั้น

“เอ๊ะ นั่นมันบ้านคนนี่นา” เตชิตทำเสียงตกใจพร้อมทั้ง
ชี้มือไปที่หลังคาบ้านหลังนั้น

“ไหนดคะ” ชมพู่มองตามมือของชายหนุ่มที่ชี้ให้มอง
หลังคาบ้านสีเขียวไข่กาโดดเด่นเมื่อตัดกับสีห้องฟ้่าที่มีดคร้่ม
หญิงสาวขมวดคิ้ว...มีใครมาสร้างบ้านในที่แบบนี้ด้วยหรือ

“ผมว่าเราลองไปขอความช่วยเหลือจากที่นั่นดีไหมครับ
อาจจะมีคนอยู่” ชายหนุ่มหันมาเอ่ยถามความคิดเห็นจากชมพู่

หญิงสาวนึกหวาดหวั่นไม่น้อย จึงรีบตอบปฏิเสธ

“อย่าดีกว่าค่ะ ชมพู้รู้สึกใจหวิว ๆ ยังไงก็ไม่รู้ รู้สึกว่าไม่น่า
ปลอดภัย”

“คิดมากไปหรือเปล่าครับ ไม่มีอะไรหรอก” เตชิตรีบ
ปลอบใจ

“แต่...”

“หรือเราจะยืนตากฝนกันอยู่ตรงนี้”

พอเจอคำถามนี้ของเตชิตเข้า หญิงสาวก็ถึงกับปฏิเสธ
ไม่ออก จำใจต้องพยักหน้ารับ

“ก็ได้ค่ะ” ชมพูตอบตกลง ทั้ง ๆ ที่รู้สึกหวาดหวั่นกับ
บ้านหลังนั้นไม่น้อย แต่ก็คงดีกว่ามายืนตากฝนอยู่ริมทางแบบนี้
เป็นแน่

ฝนซาลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เมื่อทั้งคู่วิ่งออกจากใต้ต้นไม้ตรงมา
ที่หน้าบ้านหลังงาม เตชิตกับชมพูเดินผ่านรั้วอิฐสีแดงที่ก่อกำแพง
สูงท่วมหัวมาอยู่ตรงประตูหน้าบ้าน ต้นตีนตะขาบถูกปลุกขึ้น
เขี้ยวครีမ်บริเวณกำแพง ประตูรั้วบ้านเป็นประตูไม้สักซี่ห่าง ๆ
สามารถสอดสายตามองเข้าไปยังบริเวณข้างในบ้านได้

บ้านทรูยุโรปสองชั้นสวยสง่าแม้จะดูทรุดโทรมไปมาก
สีขาวยของดอกกลิ่นทมบานสะพรั่งเต็มต้น กลิ่นของมันหอม
ฟุ้งกระจายไปทั่วแม้จะยืนอยู่บริเวณหน้าประตูรั้วบ้าน

เตชิตชะเง้อมองเข้าไปพร้อมทั้งตะโกนเรียกคนในบ้าน
ด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ขอโทษนะคะครับ มีใครอยู่ไหมครับ”

เงียบ...ไม่มีเสียงตอบ ชายหนุ่มจึงตะโกนเรียกอีกครั้ง
 “มีใครอยู่ไหมครับ พอดีรถของผมเสีย ขอความกรุณา
 ด้วยครับ”

ไม่มีเสียงตอบจากคนในบ้าน มีเพียงเสียงดังแฉ็ดของ
 ประตูไม้ที่แง้มออกทั้งๆที่ไม่มีคนเปิด!

เตชิตกับชมพุมองหน้ากันราวกับกำลังตัดสินใจว่าจะเดิน
 เข้าไปในบริเวณบ้านดีไหม

“เราเข้าไปข้างไหนดีไหมครับ ชมพู่” ชายหนุ่มถาม
 ความคิดเห็น

ชมพู่เง่งไปครู่หนึ่งอย่างซึ้งใจ “จะดีเหรอกะ เข้าบ้าน
 คนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต”

ยังไม่ทันที่ทั้งคู่จะได้คุยกันต่อ ฝนทำให้อุณหภูมิลดลง
 ก็เพลงมาอีกครั้ง ไม่ต้องรอให้ชมพู่ตัดสินใจแล้วในเวลา
 นี้เตชิตคว้ามือหญิงสาวแล้วเปิดประตูรั้วบ้านหลังนั้นวิ่งเข้าไปทันที

ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักทำให้หมู่บ้านบริเวณสวนหน้าบ้าน
 เขียวขจี ต้นล้มทมหลายสิบต้นต่างพากันชูช่อแข่งกันออกดอก
 สวยเหมือนอยากจะทำต้อนรับผู้มาเยือนที่ตอนนี้ยืนอยู่ตรงหน้า
 ซานบ้านซึ่งเป็นระเบียบงปุ่นก่อนจะถึงประตูเข้าตัวบ้าน

เตชิตกวาดตามองรอบๆ พบว่าบ้านทรงยุโรปหลังนี้
 มีระเบียบอยู่รอบตัวบ้าน หน้าต่างไม้ที่ด้านบนฉลุลายไทยดู
 แปลกตา ไม่เข้ากับสถาปัตยกรรมทางฝั่งตะวันตกเลยสักนิด
 แต่กลับมีเสน่ห์อย่างคาดไม่ถึง พื้นกระเบื้องที่ปูตรงระเบียบงดูก็รู้
 ว่าเป็นกระเบื้องเคลือบดินเผา ซึ่งแม้จะผ่านมานานเนิ่นนาน
 แต่ความสวยงามของมันยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลา

โดยเฉพาะลวดลายตรงช่องระบายอากาศที่ฉลุเป็นลายขนมปังขิง ช่างดูตื่นตาน่าสนใจยิ่งนัก

สวนหน้าบ้านไม่ได้ตกแต่งอะไรมากมาย แคंपูหญ้าสีเขียวให้ดูสดชื่นสบายตา มีต้นลั่นทมปลูกเรียงกันเป็นแถวตามริมขอบรั้ว น่าเสียดายที่กิ่งก้านสูงเกินไปจึงทำให้ดูอึดอัด หากทุบก้านแล้วทำเป็นไม้ซี่ห่าง ๆ คงทำให้บ้านดูโปร่งกว่านี้ แต่ก็นั่นแหละ บางทีเจ้าของบ้านอาจต้องการความเป็นส่วนตัว เพราะการมาปลูกบ้านห่างจากชุมชนขนาดนี้ก็ไม่น่าแปลกไม่น้อย

“บ้านหลังนี้สวยดีนะครับ ชมพู่” อยู่ ๆ เติชิตก็พูดขึ้นมา ขณะที่ชมพู่มองรอบ ๆ แล้วรู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก... เหมือนบ้านผีสิงชัด ๆ

“สวยเหวออะ แต่ชมพู่ว่าน่าขนลุกยิ่งงี้ก็ไม่รู้ เป็นบ้านร้างหรือเปล่า”

“แต่ผมว่าไม่น่าใช่เนะ ดูจากสนามหน้าบ้านที่หญ้ายังเป็นระเบียบเรียบร้อย ถ้าเป็นบ้านร้างจริง ๆ หญ้าต้องรกกว่านี้แล้วนั่น...” ชายหนุ่มชี้ไปทางมุมหนึ่งของบ้านที่มีศาลเพียงตาตั้งอยู่ บนศาลมีผลไม้สดวางอยู่ น่าจะเป็นของเช่นไหว่ “ผลไม้ยังสด ๆ อยู่เลย แสดงว่าต้องมีคนอยู่แน่ ๆ”

จู่ ๆ ชมพู่ก็รู้สึกได้ว่ามีมืออันเย็นเยือกแตะที่ไหล่ของเธอ หญิงสาวตกใจจนถึงกับร้องกรี๊ดลั่นแล้วกระโดดเข้าไปกอดเตชิต

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!” ชมพู่ร้องลั่นจนเตชิตสะดุ้งเฮือก

“มีอะไรครับชมพู่” ชายหนุ่มเอ่ยถามพลางสะดุ้งขึ้นมาเมื่อหันไปมองก็เห็นว่าชายแก่คนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังพวกเขา

ชายแก่คนนั้นหน้าตาซีดเซียว ผอมจนหนังสีบติดกระดูก ผมขาว โพลนเต็มศีรษะ

ครั้นเมื่อตั้งสติได้ ชายหนุ่มจึงรีบยกมือไหว้เพื่อรักษา มารยาท

“ขอโทษครับ ผมตกใจนะครับ” เตชิตรีบบอก ก่อนจะสะกิดชมพูที่ยังกอดเขาแน่นพร้อมทั้งหลับตาปี

หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองอย่างช้าๆ เมื่อเห็นว่าบุคคลที่ทำให้เธอตื่นตระหนกเป็นชายแก่จึงรีบยกมือไหว้พร้อมทั้งถอนหายใจโล่งอก

“ก่อนอื่นต้องขอโทษคุณลุงด้วยนะครับ ที่ถือวิสาสะเข้ามาในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต บังเอิญรถของเราสองคนเสี่ยวู่ตรงโน้น ก็เลยพากันเดินมาขอความช่วยเหลือ เจอบ้านหลังนี้พอดีเลยเข้ามาหลบฝน หวังว่าคุณลุงคงไม่ว่าจะเโรนะครับ” เตชิตพูดอย่างสุภาพ ชายแก่พยักหน้ารับอย่างเชื่องช้า

“ความบังเอิญคือความไม่บังเอิญ สิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้เป็นความตั้งใจของบางสิ่ง บ้านหลังนี้รอคอยคุณมานานแล้ว”

“รอมานานแล้ว...หมายความว่ายังไงเหรอครับ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วด้วยความสงสัยไม่น้อย

ชายแก่ไม่ตอบอะไร เขายังคงทำหน้าที่นั่งราวกับไร้ซึ่งความรู้สึก ก่อนจะล้วงนามบัตรที่ยับยู่ยี่ขึ้นมาจากกระเป๋าทางเกงส่งให้ชายหนุ่ม

เตชิตรับมาอย่างงง ๆ

“โทร.ไปที่เบอร์นี้ ถ้าคุณชอบบ้านหลังที่กำลังยืนอยู่ที่นี่ซึ่งลู่ว่าคุณไม่ได้ชอบหรอก แต่คุณกำลังหลงรักมันเลยละ”

“คุณลุงหมายความว่ายังไงครับ”

ชายแก่ไม่ตอบอะไร หากแต่เดินเงิบๆ ไปอีกทางของ
ระเบียงบ้าน ชมพูจึงรีบตะโกนถาม

“แล้วเรื่องรถของเราล่ะคะ พอจะช่วยให้ไหมคะ”

ชายแก่หยุดทัก หันมามองหน้าชมพูอย่างไม่เป็นมิตรนัก

“ลองกลับไปสตาร์ทดูใหม่ รถอาจจะไม่ได้เป็นอะไรเลย
ก็ได้” พุดจบชายแก่ก็เดินหายไปในมุมหนึ่งของบ้าน...หายไป
อย่างเงิบเขิบและไร้ร่องรอยราวกับหายตัวได้

ชมพูหันมามองหน้าเตชิตที่กำลังมองนามบัตรในมือ
อย่างงงๆ

คุณนวนพรรณ 08 - 9781 - 96xx

ฝนหยุดตกแล้ว เตชิตกับชมพูเดินกลับมายังรถของตัวเอง
ที่จอดนิ่งอยู่ ท้องฟ้าตอนนี้สดใสราวกับเป็นท้องฟ้าคนละผืน
ต่างจากเมื่อสักครู่ ตลอดทางที่เดินกลับมาเตชิตไม่พูดอะไรเลย
สักคำ ได้แต่มองนามบัตรในมือราวกับต้องมนตร์

เขาไม่ใช่แค่ชอบบ้านหลังนั้น แต่เขาหลงรัก และอยากได้
มันเป็นเจ้าของเหมือนที่ชายแก่บอกไว้จริงๆ

“ผมชอบบ้านหลังนั้น” อยู่ๆ เตชิตก็พูดขึ้นมาอย่างไม่มี
มีชุล่ย ชมพูหันขวับมองอย่างไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเอง

“อะไรนะคะ บ้านผีสิงหลังนั้นนะเหรอคะ!” ชมพูตาโต
เตชิตหันมาจ้องหน้าแฟนสาวแล้วพยักหน้ารับ

“ใช่ครับ ผมจะซื้อบ้านหลังนั้นมาทำเป็นเรือนหอของเรา”
เขายืนยันหนักแน่น ชมพูขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

“นี่เตชิตจะบ้ำไปแล้วเหรอกะ บ้ำนก็เก่า ไกลก็ไกล ชมพูไม่เอาด้วยเหรอก แล้วตาลุงคนนั้นก็ทำทางแปลกๆ พุดจาไม่ปกติ เป็นคนบ้ำหรือเปล่าก็ไม่รู้ อยู่ๆ ก็มาบอกว่ารถจะสตาร์ทติด ทั้งๆ ที่เราพยายามอยู่ตั้งนานจนต้องเดินออกไปหาคนเพื่อขอความช่วยเหลือ”

“แต่ผมเชื่อ” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงที่ไร้แววของความลังเล

“เตชิต! นี่คุณจะบ้ำไปแล้วเหรอก แค่คำพูดของคนสติไม่ดีคนเดียว ทำให้คุณเชื่อเป็นตุเป็นตะขนาดนี้เลยเหรอกะ” ชมพูเอ่ยถามอย่างหัวเสียไม่น้อย

“ไม่รู้สิครับ แต่ผมรู้สึกแปลกๆ เอาอย่างนี้ดีไหม ถ้าผมสตาร์ทรถติด ชมพูต้องตกลงให้ผมซื้อบ้านหลังนั้น แต่ถ้าหากสตาร์ทไม่ติด ผมจะลืมเรื่องวันนี้และไม่พูดถึงอีก โอเคไหมครับ” เตชิตยื่นข้อเสนอ

ชมพูหนึ่งคิดไปชั่วชีวิตใจ...ไม่มีทาง ทำยังไงรถก็ไม่มีการติดแน่ๆ

“ตกลงละ ห้ามพิดคำสัญญาณะคะเตชิต” ชมพูเน้นย้ำพลางคิดในใจว่ายังไงเธอก็ต้องเป็นฝ่ายชนะแน่ๆ

“ได้ครับ” พุดจบชายหนุ่มก็เปิดล็อกรถ ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปนั่งประจำที่แล้วสตาร์ทเครื่อง

ปรากฏว่าเครื่องยนต์ใช้งานได้ปกติ

“เป็นไปได้อย่างงั้น!” หญิงสาวตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ

“มันก็เป็นไปแล้ว ไม่น่าเชื่อ...ไม่น่าเชื่อจริงๆ แต่ชมพูครับ เราตกลงกันแล้ว คุณต้องยอมให้ผมซื้อบ้านหลังนั้น

ทำเรือนหอนะครับ” เติชิตพูดพลางยิ้มกริ่มขณะยื่นหน้าออกมา
จากรถ

ชมพวยังยืนนิ่งราวกับต้องมนตร์สะกด ยังไม่อยากจะเชื่อ
ในสิ่งที่เกิดขึ้น

“ขึ้นรถสิครับ ชมพู่ เดียวไปดูหนังไม่ทันนะครับ” เติชิต
บอก ชมพู่จึงเดินกระแทกเท้าตรงเข้ามาเปิดประตูรถแล้วนั่งลง
ข้างคนขับ

ชมพู่ได้แต่นั่งหน้าอกบุญไม่รับตลอดทาง

**เธอจะต้องใช้บ้านผีสิงหลังนั้นเป็นเรือนหอจริงๆ เหนือ
เนี่ย...ไม่อยากจะเชื่อเลย!**

2

จุดเริ่มต้นของจุดสิ้นสุด

นวลพรรณ หญิงสูงวัยอายุราวห้าสิบปี เดินนำเข้ามาจนถึงบริเวณชานบ้านหลังงาม เธอล้วงลูกกุญแจทองเหลืองที่ผูกไว้กับเข็มขัดนากเส้นโตขึ้นมา ก่อนจะสอดมันเข้ากับแม่กุญแจและทันทีที่ประตูไม้สักเปิดออก กลิ่นอับชื้นภายในตัวบ้านก็พยายามเบียดเสียดกันออกมาต้อนรับผู้มาเยือนทันที นวลพรรณเดินไปเปิดหน้าต่างที่ละบานเพื่อให้แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาด้านในบรรยากาศอันน่าวังเวงจึงค่อยๆ หายไป

ภายในบ้านไม่มีเฟอร์นิเจอร์ เป็นเพียงพื้นที่โล่งๆ ดูสะอาดตา ตรงกลางห้องโถงมีบันไดไม้สักทอดตัวขึ้นสู่ชั้นสองของบ้าน โคมไฟเซนเดอเลียร์สีทองยังคงสวยสง่าแม้ผ่านเวลามาเนิ่นนาน เมื่อมองออกไปทางหน้าต่างจะเห็นต้นลั่นทมยืนชูข้อส่งกลิ่นหอม

“บ้านหลังนี้สร้างมาร่วม 30 ปีแล้ว ชาวโปรตุเกสเป็นคนออกแบบ” นวลพรรณหันมาบอกกับเตชิตและชมพู่ที่เดินตามหลังเธอมา

ชมพู่เกาะแขนแฟนหนุ่มแน่น ทำทางหวาดกลัวราวกับกำลังเดินเข้าบ้านผีสิงในสวนสนุก

“แล้วทำไมเจ้าของบ้านเขาถึงไม่อยู่ที่นี้ล่ะครับ” เตชิตเอ่ยถาม นวลพรรณที่กำลังใช้มือปิดฝุนตรงราวบันไดชั้นดูจึง